

ELISE #1

Elise van Westenbrugge-Bilardie (1986) is constructeur bij IMd Raadgevende Ingenieurs in Rotterdam en lid van YouCon, de vereniging van jonge constructeurs. In haar column geeft zij haar visie op het (jonge) constructeursschap en ontwikkelingen in de dagelijkse bouwpraktijk. Reacties kunnen naar bms@bouwenmetstaal.nl en e.vanwestenbrugge@imdbv.nl.

Sleutelrol

Vanaf het begin van mijn carrière heb ik vol overgave aan mijn projecten gewerkt. Van 's ochtends vroeg – ja, nog voordat de stoplichten in Rotterdam aangaan –, tot ver na de avondspits werkte ik aan mijn projecten. Maar sinds kort ben ik enigszins afgeleid. Ons nieuwbouwhuis is namelijk opgeleverd. En ons leven is veranderd in een brei van klusjesmannen, leveranciers, aannemers, opleverpunten en klusdagen met stapels tosti's. Ik maak het hele proces mee vanuit de opdrachtgeverskant in plaats van het werk aan de adviseurskant in te vullen, zoals ik gewend ben.

Vol goede moed hebben wij de werkzaamheden, na oplevering van het casco, achter elkaar ingepland om de woning natuurlijk zo snel mogelijk bewoonbaar te hebben. Verschillende werkzaamheden aan de vloeren, wanden, keuken en badkamer volgen elkaar in een razend tempo op. En wat blijkt? Tijdens zo proces leun je erg op het advies van een expert. Zo hebben wij het badkamerontwerp van een badkamergigant, op advies van onze klusjesman die de badkamer installeert, uiteindelijk nog deels omgegooid. Een soort bouwteam dus op grond van een verbetervoorstel van de aannemer, waar ik als klant wel wat in zie. Maar dan niet vanuit de gedachte hoe het ontwerp beter gebouwd kan worden, maar meer gericht op het gebruik. Althans, daar ga ik vanuit.

Verrassend dus. Want van de badkameradviseur hebben wij inmiddels niet meer zo'n hoge pet op. Ik beseft mij hierdoor hoe belangrijk onze rol als constructieadviseur is. In plaats van het slaafs volgen van de ingezette paden van de opdrachtgever en architect kunnen we onszelf best wat meer laten zien in het bouwproces om zo uiteindelijk tot betere resultaten te komen. Onzichtbaar zijn in een ontwerpproces is

natuurlijk gemakkelijk maar ik vind dat elke ontwerper of constructeur die dat doet, zichzelf onderschat. Bijna een soort van bescheidenheid die helemaal niet op zijn plaats is.

Zo stond er een tijdje geleden een piepklein berichtje in de krant over de Nederlander Jaap Haartsen die een plek heeft weten te bemachtigen in de Amerikaanse Hall of Fame van uitvinders. De techneut Haartsen bedacht in de jaren '90 Bluetooth toen hij in Zweden bij telecombedrijf Ericsson werkte. En wat blijkt? Hij kreeg hier zowaar een bonus van 1000 euro voor! Het systeem wordt nu in 3 miljard apparaten gebruikt en is eigenlijk onmisbaar in ons dagelijks gebruik. Het bericht deed mij denken aan onze ingenieurswereld. Wij techneuten lopen nu eenmaal niet te koop met onze kunsten. Althans, tegenover elkaar scheppen we wel op. Maar een leek uitleggen hoe slim iets is, of maatschappelijk relevant, dát is toch een stuk lastiger.

Wat zou onze rol dan moeten zijn? Ik zie een sleutelrol voor constructeurs als het gaat over de toekomstbestendigheid van gebouwen. Een opdrachtgever ervan weten te overtuigen dat een dragende kalkzandsteen gevel weliswaar de goedkoopste oplossing is maar dat die op lange termijn een hoop beperkingen met zich mee brengt, dat is niet eenvoudig. Ik zie het als een belangrijke taak om constructies dusdanig neer te zetten dat er over 50 jaar nog een andere invulling gegeven kan worden aan een gebouw. Dit beseft zit volgens mij in jonge constructeurs redelijk goed voorgeprogrammeerd. Bij de gevestigde orde is de optie toekomstbestendigheid vooralsnog geparkeerd in het vakje 'mooi meegenomen, maar dat is niet mijn verantwoordelijkheid'.

Elise